

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῖομεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἐνιακός' ἀκόμα,
ὅλοι τήν' Ἀνόρθωσι θάχουνε' στὸ στόμα.

Αὐγουστος, ἐνδεκάτη,
παράσσονται τὰ κράτη.

Ποῦντος διακόσα κι' εἴκοσι, μὴ πρόσθεσε καὶ χίλια,
κακινούρια γιὰ τὴ ράχη μας ἀνοίγονται κονδύλια.

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὦ φ ρ ᾱ γ κ α ε ἶ ν α ι μόνον

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ε κ α φ ρ ᾱ γ κ α κ α ἴ σ τ ὸ χ έ ρ ι

Εἰς γινώσκιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποῖος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη

**Ἐρχομὸς τοῦ Λευτεράκη
ἀπὸ τοῦ κλεινὸν Λουτράκι.**

Φ.—Ἐνῶ σήμερα μᾶς τρώει βελτιώσεων σαράκι
ἦλθε κι' ὁ Πρωθυπουργὸς μας φρέσκος ἀπὸ τὸ Λουτράκι.

Ἰδὼν ὅτι νέος δαίμων
καταστρεπτικῶν πολέμων
συνετάραξε τὸν Αἴμον.

Βλέπων τὴν Ἀρβανιτῆ
νὰ πηγαίνει μὲς' στὰ Σκόπια,
καὶ νὰ βάζουνε φωτιὰ
Ἀρβανίταροι' στὰ τόπια.

Βλέπων πάλιν ἄνω κάτω
τὸ καθένα Κομητάτο,
βλέπων σάλους' στὰ Βαλκάνια
καί' στῆς Πύλης τὰ Ντιβάνια.

Βλέπων καὶ τὸ Μαυροβοῦνι
νὰ τεντώνῃ τὸ ρουθοῦνι,
ὀλοένα νὰ φριμάζῃ
καὶ τὸν κόσμον νὰ τρομάζῃ.

Βλέπων πῶς κι' ἡ Βουλγαρία
κάνει τώρα φασαρία
καὶ φωνάζει μὲς' στὴ Σόφια.

Τῆς Φραγκιάς ἀκούσας δράσεις
καὶ τοῦ Μπέρτχολδ τὰς προτάσεις
καὶ τὰ νέα γιὰ τρὸς σόφια.

Βλέπων τόσους διασήμους
μὲ τὸ νέο τὸ φεγγάρι
νὰ μὴ στέκωνται καλά.

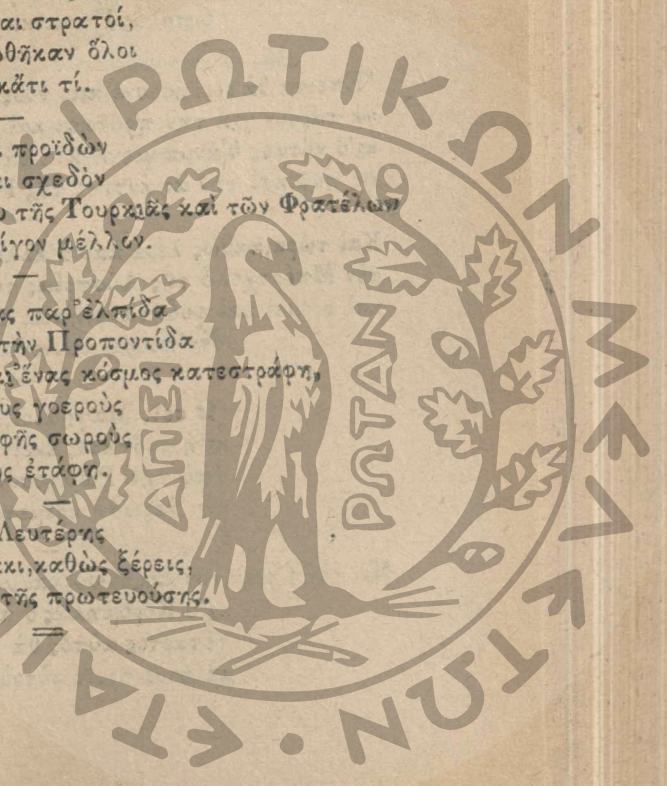
Βλέπων τοὺς καιροὺς κρισίμους
κι' ἀνωμάλους, κιτρινιάρη,
μὲ τρεχάματα πολλὰ.

Βλέπων πῶς καπνίζουν στόλοι
κι' ἐξοπλίζονται στρατοί,
καὶ πῶς σηκωθῆκαν ὅλοι
καὶ γυρεύουν κάτι τί.

Μυρισθεὶς καὶ προῖδων
πῶς ἐπικεῖται σχεδὸν
παῦσις τοῦ μακροῦ πολέμου τῆς Τουρκίας καὶ τῶν Φρατέλων
εἰς τὸ μετ' ὀλίγον μέλλον.

Πλὴν ἀκούσας παρ' ἐλπίδα
πῶς σεισμός τὴν Προποντίδα
τὴν κατέστρεψε, φρικώδης κι' ἕνας κόσμος κατεστράφη,
καὶ μὲ θρήνους γοεροὺς
σὲ καταστροφῆς σωροὺς
ὁ ταλαίπωρος ἐτάφη.

Διαμέγων ὁ Λευτερῆς
'στὸ Λουτράκι, καθὼς ξέρεις,
καὶ μακρὰν τῆς πρωτευούσης.

Βλέπων δὲ κι' ἀκούων ὅσα
δὲν μ' ἔπειρες ἐσύ, βρέ γκιόσσα,
νὰ τὰ δῆς καὶ νὰ τὰκούσης.

Βλέπων φρίκης ἐποχάς,
κατακτήσεις τῶν ἀέρων,
μὰ καὶ διαταραχὰς
ἀνορθωτικῶν γαστέρων.

Εἰς ἐπικάϊρον στιγμὴν
ἀνυψῶν τὴν πυγμὴν
ὕψηλὰ πρὸς τὸ κενόν.

Καὶ τὴν ρώμην τῆς θαυμάζων,
κι' ἐκ περιτροπῆς τρομάζων
γῆν καὶ πόντον κι' οὐρανόν.

Βλέπων κλονισμοὺς τῆς σφαίρας
καὶ κλυδωνισμῶν ἡμέρας
καὶ παράποτε δεινάς.

Ἄφησε καὶ τὰ Λουτράκια,
τοὺς ροφούς καὶ τὰ λαυράκια,
κι' ἔσπευσε πρὸς τὰς κλεινάς.

Κι' ἤλθ' ἐδῶ, βρέ στοκοφίσι,
γὰ νὰ δῇ τὰς νέας τάσεις
καθενὸς πιστοῦ Συμβούλου.

Κι' ἤλθε λὲν νὰ συζητήσῃ
καὶ τοῦ Μπέρτχολδ τὰς προτάσεις
καὶ τοῦ κάθε Μπερτοδούλου.

Εἰς τὴν πρότασιν τοῦ Μπέρτχολδ, ποῦ μὰς ἔσκασε καὶ πάλι,
δὲν ἀπήντησαν ὡς τώρα μῆτε Ρῶσσοι κι' Ἀγγλογάλλοι,
κι' ὅλοι χάσκοντες προσμένουν τῆς τριπλῆς Ἀντάντ τὴν σκέψι,
κι' ἔως ὅτου ν' ἀπαντήσῃ φαίνεται πῶς θὰ μὰς ρέψῃ.

Ἰσως ὅμως ἀπαντήσουν, Περικλέτο μαιρέ,
μύλις μέσα στὸ Παρίσι
ἐν σπουδῇ ξαναγύριση
ὁ πολὺς Πουανκαρέ.

Ἐπειτα θὰ ῥωτήσουνε καὶ τοὺς Ρωμηοὺς ἀκόμη
νὰ πάρουν γὰ τὴν πρότασι καὶ τὴν δική μας γνώμη,
κι' ὁ κόσμος θ' ἀνυπομονῇ καὶ θάξαι στὸ ποδάρι
ὡς ποῦ καὶ τὴν ἀπάντησι τῆς Ρωμηοσύνης πάρῃ.

Καὶ τώρα, καθὼς λένε καὶ σ' ἄλλους καὶ σ' ἐμένα,
τὸν Μπέρτχολδ τῆς Αὐστρίας τὸν πᾶσι τρία κι' ἓνα,
καὶ τρέμει καὶ φοβάται μήπως κι' ἐμεῖς τὸ νὰ
δὲν ποῦμε, κουνενέ.

Ὡ σεῖς Μαγνηάροι, τρέμετε,
κι' ἡ πρότασις ἐκείνη
ἀπὸ τὴν Ρωμηοσύνη
τὴν ἀερῶδη κρέμεται.

Μὲ τὸν Γκρέϋ, τὸν Σοζόνωφ, καὶ μὲ τὸν Πουανκαρέ,
κι' ὁ Κορομηλῆς ὁ πάνυ
τέταρτος αὐτὸς θὰ κἀνῃ
μὲ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς καρέ.

Κι' ὁ κόσμος τώρα, μπουνταλᾶ,
βλέπει καρδιοπάλλων
τὸ στόμα τοῦ Κορομηλῆ
καὶ τῶν τριῶν τῶν ἄλλων.

Γιὰ τὴν πρότασι τοῦ Μπέρτχολδ λένε τώρα μερικοὶ
πῶς ἐγύρισ' ἐσπευσμένως κι' ὁ Δευτέρης ἀπ' ἐκεῖ,
ἀφοῦ δὲ τὴν συζητήσουν
καὶ δεόντως ἀπαντήσουν,
ἔπειτ' ἀπ' αὐτὸ θὰ μάθῃ κάθε σύγχρονος γεγῆς
πότε θάχουμε καινούριας τῶν Δημάρχων ἐκλογαῖς.

Ἐκθεσις Κηφισιώτικη παράξενη κι' ἄλλοζώτικη.

Φ. — Γιὰ τὴν πρότασι τοῦ Μπέρτχολδ τί φρονεῖς καὶ σκέπῃ;
[ἀντ.]

Π. — Εἰς τὴν Ἐκθεσιν ἐκείνην τῶν Κηφισιωτῶν ἐπῆγα,
Ἦτον Ἐκθεσις ποικίλη,
μὰ καὶ πωληταὶ στωμύλοι
τόσων χειροτεχνημάτων
κι' ἐγχωρίων κεντημάτων.

Καὶ δὲν ἔπαυες ἐκεῖ
πωλητῶν φωναῖς ν' ἀκούς...
φιφτυτοῦδες μερικοὶ
ἔκαναν τοὺς λαϊκοὺς.

Στὴν πλουσία Κηφισιά
δὲν μ' ἔμπορῶσαν κ' ἂν δροσιά,
φιλαράκο μου, νὰ πάρῃς.

Τὶ δὲν ἔδλεπες αὐτοῦ,
ἕνας κι' ἄλλος φιφτυτοῦ
ἦτανε περιβολάρης.

Καὶ σταφύλια μὰς ποιοῦσαν
φορτωμένα σὲ γαϊδούρια,
κι' ἄλλοι πάλι δαλαλοῦσαν
ἐμπορεύματα καινούρια.

Τρέχει κόσμος ἄνω κάτω,
τρέχει κι' ἀριστοκρασί...
μὰς ποιοῦσε ρετινιάτο,
ποῦναι λαϊκὸ κρασί.

Ποῖος ἐκεῖ παρὼν δὲν ἦτο...
τόσος κόσμος συνωθεῖτο,
ποῦ φοροῦσε τὰ καλὰ του.

Κι' ἐποιοῦσαν μέσα στ' ἄλλα
κι' ἀραποστάρα μεγάλα
ἀπ' ἐκεῖνα τοῦ γαλάτου.

Ἐκθεσις λαϊκή,
ντόπια κι' Ἑλληνική
ἐν γλώσσῃ Γαλλικῇ.

Μὰ τί κουτσομπολιαῖς
στῆς Κηφισιάς τῆς αὔραις...
αὐτὴ ποιοῦσε ἑλγὰς
καὶ πράσιναις καὶ μαύραις.

Εἰς τῆς Κηφισιάς ἐκεῖνο τὸ περίφημο παζάρι
τρέχει κόσμος καταπότρια τοῦ Πρωθυπουργοῦ νὰ πάρῃ.

Ἄλλαις φιστίχια φρέσκα, κι' ἄλλαις ποιοῦσαν γιάτσο
μὲ σηκωμένο μπράτσο,
κι' ἐκείνη κοκορέτσι προσφέρει γὰ μεζὲ
σὲ φιφτυτοῦ μπαζέ.

Κι' ἔλεγαν μερικαῖς γὰ κατὶ μαριάζ,
καὶ κάποιαις — σαπριστί! —
φώναζαν Γαλλιστί:
πάρετε, εἰς τοῦ πλέ, κουλοῦρ ἀδέκ φρομάζ.

Ἦγουν ἐν ἄλλοις λόγοις
κουλούρια μὲ τυρί,
κι' ἦτανε κι' ἕνας Δόγης
μεσ' ἀπὸ τοῦ Ὑρῆ.

Ἐκθέματα μεγάλα
στὸν καθαρὸν ἀέρα...
καὶ τοῦ πουλιτοῦ τὸ γάλα
τῶβρισκες ἐκεῖ πέρα.

Κι' οἱ φιφτυτοῦ μαζὶ
μὲ τοὺς μπουρζουζὶ
παίζουν χωριάτη ρόλο.

Καὶ φύρδην μίγδην ὅλα,
καὶ δίνει μὰς μαριόλα
κουλοῦρι σὲ μαριόλο.

Κι' ἀκούες, βρέ Φασουλῆ,
νὰ φωνάζουν καὶ πολλοί,
νὰ φωνάζουν καὶ πολλοί:

Βουλέ τοῦ ντὲ κοκορέτσι,
βουλέ τοῦ ἀγκὼρ γκιουθέτσι,
κι' ἀραποσταρὸ ντὶ λέ;

Μὰ Γαλλίς μὲ σταματᾶ
καὶ μὲ γλύκα μ' ἐρωτᾶ:
βουλέ τοῦ ντὲ ρετινιάτο;... μὰ κυττάζοντας κι' ἐδῶ
τόσην ὁρᾶσιν ἀσυνήθη
γὰ τὰ πατρίά μας ἔθνη,
ἀθὲ τοῦ μαντάμ, τῆς λέγω, λίγο ρετινιολαδό;

Νό, μεσσε, μοῦ ψιθυρίζε,
νοῦ ἀδὸν Καρμαμπανᾶ,
καὶ μὲ χάρι μοῦ γυρίζει
τὰ κομμάτια τῆς πισινᾶ.

Ἐπαῖξε ποῦ λὲς ἐκεῖ
καὶ Τσιγγάνων μουσική,
ὅμως ἀκούες παρέχει
καὶ τὸ ντόπιο τουμπελέκι,
τὸν ζουρνὰ καὶ τὸ λαγούτο,
κι' ἔλεγες: μὰ τείναι τοῦτο;

Κι' έτρωγες κοκορετσάδες,
και σ' έδρόσιζαν γατσάδες,
κι' έβλεπες νά τρέχουν κουφοί
και καμπόσοι τών έν τέλει,
και νά πίνουν μονοροϋφι
ρετσινάτο κοκκινέλι.

Ήλθανε και σεβαστοί
Κόμητες από την Πλάκα,
και μ' εκείνους Γαλλιστί
κουβεντιάζαμε, βρέ βλάκα,
για την σύγχρονη μαλάκα.

Βιβ λά Φράνς...τί πανηγύρι!..
μ' ένα νέκταρος ποτήρι
Ήσημονούσες εκεί πέρα,
Φασουλή κρασοπατέρα,
και του Μπέρτχολδ τας προτάσεις
και ψεκτάς κι' άψύγους στάσεις.

Είς την άνθηράν κοιλάδα
βλέπων σφριγήλην Έλλάδα
Ήνορθώσεως μεγάλης,
Ήλαχταρούσες νά την ψάλης
στού Πηγάσου τά καπούλια
μέ Τσιγγάνους και νταούλια.

Ο του Κουβέρνου λυτρωτής καταποτίων πωλητής.

Π.—Έν τούτοις, Φασουλή μου, μου' φάνη πρὸς τοῖς ἄλλοις
κι' ο' καπετάν Λευτέρης πὼς ἦτανε ντελάλης.

Φ.—Βρέ τίμου λές;...

Π.—Μέ τούτα τὰ μάτια μου τὸν εἶδα.

Φ.—'Αλήθεια λές, ἢ μήπως σου στριψε καμμιὰ βίδα;

Π.—Σοῦ λέω πὼς κι' ἐκεῖνος ἐν μέσῳ τοῦ σωροῦ
Ήπουλοῦσε καταπότια σπουδαῖα τοῦ καιροῦ.

Καὶ πλῆθος ἀγγελαῖοι
τριγύρω στὸν ντελάλη
τὸν ἄκουαν νά λέη
μέ μιὰ φωνὴ μεγάλη:

Τονωτικὰ πουλῶ,
πάρτε, παρακαλῶ.
Εἶναι μιὰ σκευασία
τοῦ Κρητικοῦ Μεσσία.

Αὐτὰ νά τὰ θαρρῆτε
δραστήρια τὰ μάλα...
πάρτε καὶ δὲν θά' ὀρῆτε
σὰν τὰ' δικὰ μου κι' ἄλλα.

Σέ τούτο τὸ παζάρι
κι' ἐγὼ τὸ παλληκάρι
κηρύττω διατόρως μετὰ κηρύκων ἄλλων
τονωτικὰ στὴ φτήνεια καὶ μ' ἐκπεσμόν μεγάλον.

Πάρτε καταπότια τοῦ καπετάν Λευτέρη,
ἄνδρες, παιδιὰ, καὶ γέροι.

Πάρτε καταπότια τῆς νέας Ἀνορθώσεως
καὶ τῆς ἐπὶ τὰ πρόσω σοφῆς διοργανώσεως.

Πάρτε καταπότια θαυματουργά, σωτήρια
γιὰ νέα περισσεύματα,
γιὰ στόλους, γιὰ στρατεύματα,
γιὰ νέα Δικαστήρια.

Πάρτε καταπότια σοφίας περισσῆς,
ποῦχουνε καὶ χασίς.

Αὐτὰ τοῦ καθενός,
καθὼ φασὶ κοινῶς,
ἀνάβουν τὰ καντύλια.

Πάρτε, παροδῖται,
καὶ ξυπνητοὶ θά' δῆτε
λαγούς μέ πετραχήλια.

Αὐτὰ τοῦ κράτους εἶναι μοναδικὴ πανάκεια,
κι' ὅποιος χωρὶς μурμουρα
κάνει μ' ἐκεῖνα κοῦρα,
τοῦ φαίνονται τὰ πλούτη πὼς τρέχουν σὰν ρυάκια.

Σ' ἐκεῖνο τὸ παζάρι
παρῆσαν, βρέ ζαγάρι,
καὶ μάντις μερικοί,
πρῶτοι στὴν μαντική,
κι' ἔλεγαν καὶ σ' ἐμένα
τῆς τύχης τὰ γραμμένα.

Μὰ κι' ο' καπετάν Λευτέρης ἕνας μάντις εἶχε γίνει,
κι' ἄκουαν αὐτοὶ κι' ἐκεῖνοι
τοῦ Πρωθυπουργοῦ τοῦ Κάλχα τάσφαλῃ μαντεύματα
γιὰ σοφῶν νομοσχεδίων τόσα περισσεύματα.

Κι' εὐμειδῆς ἐχρησιμοδότει
σὲ πολλοὺς πὼς ἕνα μόνο
θαυμαστό τοῦ καταπότι
δίνει δύναμι καὶ τόνο
σὲ καθένα πατριώτη.

Ἐμπνευσμένος ὁμιλεῖ,
κι' ἐγὼ τότε, Φασουλή,
ῥώναζα στὸν Λευτεράκη:
ἀπὸ ποῦ καὶ πὼς καὶ πόσα;
ἀπ' Ἀθήνας σὲ Λουτράκι,
Κρητικὸς καὶ τετρακόσι.

Φ.—Κι' ο' Κλέαρχος;

Π.—Κι' ἐκεῖνος πολλὰ μὰς εἶπ' εὐγλόττω.

Φ.—'Αλήθεια, Περικλέτο, φαγῶς πὼς εἶναι πρῶτος;

Π.—Δὲν ἔφαγα μαζί του ποτέ μου γιὰ νά ξέρω.

Φ.—'Αιμὲ λοιπὸν τί ξέρεις;

Π.—Ὅρσε δρὸ φάπαις, γέρο!